

מאורות השבת

פרשת שלח לך

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

עיבור נשמה

"למטה ראובן שמוע בן זפור" (יג, ד') כתוב באריז"ל, שמאחר והקב"ה ראה מה שמתרחש בליבם של המרגלים, אז הוא עיבר בהם את נשמות השבטים הקדושים, אולי אז תהיה הצלה...

מה זה עיבור?

כאשר אדם עושה מעשים טובים, שבעבר עשה אותם צדיק, או שיש איזה צדיק שהוא משורש נשמתו, אזי מתעברת בו אותה נשמת הצדיק, ומסייעת לו לאינן שיעור, לעלות מעלה מעלה בעבודת ה', בתורה, בתפילה, ובמעשים טובים. הוא מתעלה!

"למטה ראובן שמוע בן זכור" - נשמת ראובן התעברה בו.

"למטה שמעון שפט בן חורי" - נשמת שמעון התעברה בו.

בכל מרגל ומרגל, התעברה בו נשמת אבי השבט שלו.

כל אחד מהשבטים הקדושים היה צריך לעזוב את מקומו בגן עדן העליון, ולרדת לכאן להתעבר במרגלים...

אבל מה יעשה יוסף? יש לו שני שבטים אפריים ומנשה?...

אצל אפריים כתוב: "למטה אפריים הושע בן נון", ואילו אצל מנשה כתוב: "למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי"...

אומר האריז"ל: "יוסף הלך עם הבכור. נשמת יוסף הצדיק התעברה במרגל של שבט מנשה, בגדי בן סוסי..."

אבל מה יעשה הושע בן נון?! רק שבט אפריים לא יקבל עיבור?

מאחר ומשה רבנו התפלל עליו, ירדה נשמת לוי והתעברה בו.

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

נסכים וחלה

"שֶׁלַח לְךָ אֲנֹשִׁים" אומר רש"י: לך לדעתך. רבינו בחיי מוסיף: כמו אצל אברהם לך להנאתך ולטובתך. מה הטובה למשה? לכאורה, אומר לו הקב"ה, שלח אותם, הם יחטאו ואתה תנהיג את העם עוד ארבעים שנה במדבר. וכי זו טובה למשה? הוא מוכן למות ולא יפגע יהודי מישראל! ועוד שאלה: הקב"ה יודע את סופם, את הנזק לדורות, את החורבנות- בכיה על שני בתי מקדש, למה לא מנע את משה מלשלוח אותם? במדבר, בנ"י בתוך ענן, בצל שכינה, ה'מלמד' הוא משה רבינו, אוכלים מן, בארה של מרים, התעלות אמיתית! אומר הקב"ה, נכון. יחטאו. יהיה סבל. ואפילו חורבן. אבל הכל כדאי, שטובתו של משה רבינו היא טובת העם. ארבעים שנה נוספות של הנהגה תחת משה רבינו, מה שיספוג העם בשנים אלו והוא אותם לדורות.

בנ"י מבקשים מרגלים "ייחפרו לנו את הארץ" ימצאו נקודות תורפה. להכיר את הערים כהכנה לכיבוש. "וייטב בעיניי הדבר", מבין משה רבינו, הם בשלים להיכנס לארץ. במדבר הייתה הנהגה ניסית, בכניסה לארץ היא מסתיימת. העם צריך להשתתף בעיצוב גורלו. הדרישה שלהם להתכונן לכיבוש, מראה שהם מקבלים את התפקיד. והוא מטיל את האחריות על אנשים מוכשרים "על פי ה'" ושולח אותם "לתור את הארץ", לא צריך לחפור, למצוא נקודות תורפה, התשועה היא לה', לכו ותורו את הארץ, תכירו אותה כמות שהיא, גם אם הם חוזקים או רבים ובצורים, אתם תיראו, שום אומה עם כוח ועוצמה לא יצילו מכוחו של הקב"ה!

הם חוזרים עם פרי הארץ ומספרים באימה לעם, תראו אלו פירות, זה לא רגיל.. זה ענק.

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור הדרשה המשך מעמוד 1

מאור הלשון

ר' דניאל ג'

וילכו ויבואו

"וַיָּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם. וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן וְאֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'." (יג, כה-כו)

וברש"י: מהו 'וילכו', [שהרי כבר הזכיר הכתוב ששבו מתור הארץ, וא"כ לא היה לו לומר רק 'ויבואו אל משה וכו', אלא לכך נאמר 'וילכו'] להקיש הליכתן לביאתן, מה ביאתן בעצה רעה אף הליכתן בעצה רעה. עכ"ל. מבואר ברש"י, שכבר בהליכתן היו בעצה רעה להוציא את דיבת הארץ רעה.

הנה חז"ל בדרשתם באו להוציא מההבנה שאת החלטה להוציא את דיבת הארץ קיבלו רק לאחר שראו בה כל מיני דברים מוזרים ומפחידים, ודרשו שההבנה הנכונה היא שכבר בהליכתן היו בעצה רעה זו.

ומהו באמת ההבדל בין ההבנה שרק לבסוף קיבלו החלטה זו, לבין ההבנה שמתחילה היו בעצה רעה? נראה שיש הבדל תהומי...

לפי ההבנה שרק לבסוף קבלו החלטה זו, עיקר הבעיה היא חוסר האיפוק והיכולת לשמור את פיהם מלומר גנות על הארץ. דהיינו, שבאמת הם היו 'אובייקטיביים', ותרו את הארץ בלי מחשבה שלילית, ורק כיון שראו בה דברים מוזרים ומפחידים, [ארץ אוכלת יושביה, ערים בצורות, אנשי מידות ופירות משונים], עלה בליבם שאין זה כדאי לעלות אל הארץ, וכשהגיעו למדבר לא יכלו להתאפק שלא לומר זאת.

אבל לפי ההבנה שכבר מתחילה היו בעצה רעה, אין עיקר הבעיה ביכולת האיפוק מלומר מה שראו, אלא עיקרה היא מה שמתחילה כבר היו בעצה רעה זו, שלא רצו להיכנס לארץ, וזו הסיבה שראו מה שראו ואמרו מה שאמרו, שהכל זה תוצאה של הרצון הזה.

כלומר, ראיית האדם אינה תלויה בנתונים שנמצאים לפניו [בלבד], אלא תלויה ברצונו, אם ירצה לראות דברים טובים זה מה שהוא יראה, ואם ירצה אחרת אז יראה אחרת. (להמחשת העניין, כשאדם רוצה לבנות מרפסת אז הוא מתחיל לשים לב לכל מרפסת הנקרית בדרכו).

יוצא מכך שצריך להתמקד בפיתוח הרצון לראות בזולתנו טוב וחיובי, וע"י כך נמנע מלדבר בגנותו. ה' יזכנו לכך. אכ"ר.

תבינו מה שנעשה כאן, כל מרגל קיבל את העיבור המיוחד לפי שורש הנשמה שלו, כדי שיוכל לסייע לו כמה שיותר, שלא יחטא בחטא המרגלים. ובכל זאת, עם כל הסיוע מלמעלה, לא עזר שום דבר, והמרגלים הללו נכשלו וחטאו.

ואילו רק המרגל של שבט אפרים, שקיבל בכלל עיבור 'ברירת מחדל', מאחר שהעיבור של שורש נשמתו היה תפוס, דווקא הוא זה שהצליח להימלט מן החטא, ולצאת בשלום. למה? כי הוא הלך להשתטח על קברי אבות! הוא הלך להתפלל!

לא עיבורים ולא ייחוסים, ואפילו לא רוח הקודש - שום דבר!

רק התפילה שלך יכולה לעזור לך!

אבל הקדושים הללו ירדו לעזור מן השמיים...!?

אפילו הכי - רק התפילה שלך יכולה להושיע אותך!

- פעם אחת נכנסה איזו אישה למגיד ממעזריטש, לבקש ברכה שיהיו לה בנים. אמר לה המגיד: "אם תביאי לי 50 זהובים, אני אתן לך ברכה, ויהיה לך בן!"

האישה הלכה לשוק, קנתה סחורה, מכרה סחורה, עסקה בתפירה, במשק בית, עבדה ימים ולילות עד שיצאה נשמתה.

לבסוף היא הגיעה למגיד רק עם 20 זהובים והתחננה על נפשה...

אמר לה המגיד: "כבר אמרתי לך, רק אם תביאי לי 50 זהובים, אתן לך ברכה לבנים..." התעצבנה האישה ואמרה: "אני לא צריכה את הברכה שלך - הקב"ה יתן לי בן!"

אמר המגיד ממעזריטש לתלמידים שלו: "עכשיו יהיה לה בן!"

- מסופר על הבעל שם טוב הקדוש, שפעם אחת הגיע לאיזה כפר, ניגש לאחד הבתים של העניים, ואמר לתלמידיו, שיבקשו מבעלת הבית שתביא לו לאכול.

אמרה להם האישה: "יש לי קצת לחם ולבן, אבל אני צריכה להביא את האוכל הזה לבעלי, חוטב העצים. הוא צריך לחזור עוד מעט מיום עבודה קשה ומפרך, ואין לו מה לאכול."

הבעש"ט התעקש, התלמידים אמרו לה שהרב רוצה לאכול. לא היתה לה ברירה, והיא נתנה לו את פרוסת הלחם האחרונה...

לאחר 'הסעודה', ביקש הבעש"ט לישון. אמרה לו בעלת הבית: "אין לי אפילו מיטה, יש לי רק מעט תבן וקש בשביל בעלי..."

הבעש"ט התעקש, לא היתה לה ברירה, והיא נתנה לו את התבן לישון עליו.

כשחזר בעלה מהעבודה עייף ויגע, הוא ביקש לאכול. אמרה לו אשתו: "אני מצטערת, אבל אין אוכל. אני לא יודעת מה קרה, אבל הרב הגיע והוא התעקש לאכול. לא היתה לי ברירה ונתתי לו את האוכל היחיד שנשאר לנו". מסכן החוטב, הבטן מקרקרת, אבל לפחות הוא ילך לישון, אז הוא ישכח מהרעב...

"אני מצטערת, אבל הרב גם ביקש לישון, ולא היתה לי ברירה, הבאתי לו את התבן והקש שלך...". היהודי הזה יצא החוצה, הסתכל לשמיים, ופרץ בבכי עז: "ריבוננו של עולם, אחרי עבודה כל כך קשה, גם לא לאכול וגם לא לישון?! עד היכן תגיע העניות הזו?!"

לאחר זמן, עבר הבעש"ט עם תלמידיו שוב בכפר הנ"ל, ובאותו מקום שהיה בית העני, היה כעת ארמון מפואר. הוא דפק בדלת, ובעל הבית פתח לו. אמר הבעש"ט לבעל הבית: "אתה תספר את הסיפור שלך כיצד התעשרת, ואח"כ אני אספר את הסיפור שלי."

סיפר בעל הבית: "בעבר הייתי מכין יין, אבל פשטתי רגל ולא הצלחתי, לכן עסקתי בחטיבת עצים. למחרת כשעזבת את ביתי, ניגש אלי הפריץ והוא רצה מהיין שלי. אמרתי לו שאין לי. הוא התעקש, ולבסוף כשירדנו למרתף, הוא ראה שנשארה לי חבית אחת, וביקש אותה לעצמו. הסברתי לו שהיין הזה הוא בשבילי, אך הוא המשיך להתעקש. לקחתי כוס יין, ערבבתי אותה בחבית של מים, והקב"ה שם בזה טעם גן עדן!

הפריץ כל כך התענג מהיין, עד שהשמועה פשטה בכל העיר, שיש לי יין מוצלח, וכך מחבית של יין אחת מילאתי מאות חביות של מים, וכך התעשרתי!"

אמר הבעש"ט: "עכשיו תשמע את הסיפור שלי. אני ראיתי שנגזרה עליך עשירות. אבל מכיוון שאף פעם לא התפללת, לא קיבלת. לכן ביקרתי אצלך, וכשבכית והתפללת, כבר למחרת צמחה הישועה!"

נו, ומה אתם חושבים? שהיהודי הזה אף פעם לא התפלל...?

הוא הלך בדיוק כמונו כל יום לבית כנסת, והוא קרא כל יום "שמע ישראל" עם תפילין. ובכל זאת, הוא אף פעם לא התפלל!

(אפריון שלמה)

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

הפרישי חלה!

וְהָיָה בְּאֲכֻלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַה'. (במדבר טו, יט).

בפרשתנו מצוים בני ישראל להפריש חלה תרומה. חלה מלשון "התחלה", "ראשית", שנאמר "וראשית עריסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך" (יחזקאל מד, ל). חכמים העלו על נס את מעלת מצוות הפרשת חלה, עד שאמרו "בזכות שלושה דברים נברא העולם: בזכות חלה, בזכות מעשרות, ובזכות ביכורים" (בראשית רבה פרשה א).

ידוע שהמנהג בכל ישראל לאפות לבתיים לחמים לכבוד שבת... כדי שתקיים האשה מצוות הפרשת חלה. כי האדם הראשון נברא בערב שבת והיה חלתו של עולם, והאשה בחטאה אבדתו, ועל כן צריכה היא לתקן דבר זה. ממילא, אל תדחי אותה ותאמרי "שישי הבא אכין חלות..."

ואני אומרת לך, תחטפי את המצווה הזו בשתי ידיך ותעשי אותה אפילו באמצע השבוע! אם לא ביום שישי לקראת שבת, העיקר שתקיימי אותה ותקדישי לה זמן כראוי, בלי לחץ, עם כוונות מהלב, תתפללי, תברכי ותבקשי, יש בה ובך כח עצום לפעול ישועות! של זיווגים, פרי בטן, פרנסה, חינוך הילדים, רפואה, שלום בית... ניסים מעל לטבע!

דבר יפה ששמעתי באחד השיעורים, לכתוב על פתק את שם הבעיה, הקושי, ולצרף לחלה שהופרשה ולשרוף ביחד והבעיה פשוט נעלמת, כגון: מיגרנה, הרטבת לילה וכדו'.

וואוווו!! איזו זכות עצומה, כמה וכמה סיפורי ישועות אנו שומעות בזכות מצווה מיוחדת זו. את מבינה! לאילו עוצמות את זוכה כשאת מפרישה חלה, תביני כמה את חשובה! כמה כוחות נתנו לך להשפיע על ביתך במצווה החשובה הזו, מצוות הפרשת חלה! במצווה זו טמונה הברכה בביתך!

אספר לך שעד לפני כמה שנים, חיכינו אני ובני ביתי במשך ארבע שנים להכנס לדירה חדשה שרכשנו. כשבינתיים גרנו אצל חמותי. יום שישי אחד, התלבטתי רבות אם להכין חלות לכבוד שבת וזאת למרות שבעלי כבר קנה חלות. הגעתי מהעבודה וגיליתי שאת החלות שבעלי קנה אכל עכבר שטייל אצל חמותי בזמן שהיינו בעבודה. לא הייתה ברירה ונאלצתי להכין ואמרתי 'הפרשת חלה היא המפתח לכל הישועות!' זה היה ממש סימן מהקב"ה שמה בכלל אני מתלבטת. ואכן חוץ מזה שבאותו הלילה נלכד העכבר זכינו לקבל את מפתח הדירה! אז אם לא הפרשת חלה לכבוד שבת זו, תתכונני לשבת הבאה, אל תתלבטי!

כותבת לך באהבה!

מאור המנורה

מנורת המאור פרק קכג

מצות ציצית

עטיפת ציצית, היא מצות עשה גדולה, ואל יזלזל אדם בה. כי שכרה גדול, עד שאמרו שהיא שקולה כנגד כל המצוות. אומרת הגמרא (מנחות מג:), ממה שכתוב "וראיתם אותו וזכרתם וגו' ועשיתם" לומדים שראיה מביאה לידי זכירה, וזכירה מביאה לידי מעשה. ורשב"י אומר, כל הזהיר במצוה זו, זוכה ומקבל פני שכינה. כתוב, וראיתם אותו. וכתוב, את ה' אלקיך תירא ואותו תעבוד.

אע"פ שאין מתן שכר מצוות בעולם הזה, אלא רק לעולם הבא. אפשר לראות איזו בחינה של שכר משהו מהמעשה במסכת מנחות (מד:), מעשה באדם אחד שהיה זהיר במצות ציצית, שמע שיש אחת בכרכי הים וכו' ובאו ציציותיו וטפחו לו על פניו וכו' ואמר לה כי יש מצוה אחת שציוה הקב"ה, וציצית שמה, וכתוב בה אני ה' אלקיכם, שתי פעמים. אני הוא שעתיד ליפרע, ואני הוא שעתיד ליתן שכר. ולא הניחה אותו עד שיכתוב לה מה שמו ושם עירו, שם רבו ושם מדרשו שלומד בו תורה. כתב ונתן בידה. עמדה וחילקה את כל נכסיה, שליש למלכות, שליש לעניים ושליש נטלה בידה. באה לבית מדרשו של רבי חייא, ביקשה ממנו שייגיר אותה. שאל אותה, שמא נתת עינייך באחד מן התלמידים? הוציאה את הפתק ההוא ונתנה לו. אמר לה, לכי זכי בקנייך! אותן מצעות שהציעה לו באיסור, הציעה לו בהיתר (ע"ש). זה מתן שכרן בעולם הזה, ולעולם הבא איני יודע כמה.

ולא עוד, אלא אפילו הנשים שהן פטורות מן הציצית, זוכות כשהן עסוקות בה. כדגרסינן במסכת בבא בתרא (עד:), שבים יש ארגז אחד גנוז לאשתו של רבי חנינא בן דוסא, שתטיל בו תכלת לצדיקים לעתיד לבוא.

ובזכות הציצית, אמרו (מדרש רבה) שניצולו חנניה מישאל ועזריה מתוך כבשן האש.

גם כתוב בספרי, כל המתעטף בציצית, קדושתו כפולה משל חבירו, שנאמר למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוקיכם. מלמד, שהציצית מוספת קדושה. והזהיר בה, יבורך!

אומר השם משמואל: כשאדם מקריב קורבן מבעלי חיים, הוא כביכול מקריב את נפשו לקב"ה "תבוא נפש ותכפר על נפש", נפש החיונית בבהמה על הנפש השכלית באדם (לבהמה נפש חיונית למצוא אוכל, להינצל מאויבים היא מקבילה לשכל באדם). הוספת נסכים- היין זה קורבן מהצומח (שאצלו יש רק נפש צומחת מקבילה לטבע האדם) זו הקרבה של הנפש הטבעית של האדם, הרגשות שבלב. שילוב של הקרבה מבעלי חיים ומהצומח היא השלמה בנפש האדם. השכלית במוח והטבעית בלב, כדי למשוך את האדם לרצון ה' לתמימות. **אומר הרש"ר הירש:** בהקרבת הקורבן מקדש האדם את מעשיו וכוחותיו, וכשהוא מנסך הוא מקריב את רווחתו, את הרגש הלב שלו. לא רק את עצמו הוא מעלה קורבן, אלא גם את הפרנסה שלו מדגן ותירוש, גם הם קודש לה'. החלה היא השלמה למעשה ההקרבה. החלה היא מעשה ידי האדם "כוחי ועוצם ידי" יצירה שלי, כשגם מזה הוא נותן חלה, זו כניעה לבורא עולם, הכל ממך, זו תמימות.

באו הנסכים והחלה להחזיר אותם למצבם הקודם. הם מבינים את טעותם ומוסרים נפשם "ויתאבלו העם מאוד" והולכים למלחמה למרות הסכנה. זכו לפרשת נסכים וחלה.

מסיים הרש"ר הירש: יין הוא ביטוי השמחה הגבוה ביותר של האדם "ויין ישמח לבב אנוש" הוא מובא למקדש מתקדש ונקנה לה' וכשמנסכים אותו, יוצקים אותו ליסוד המזבח, יסוד בנין החיים. החלה היא השלמה לנסכים, מורה על השגחה פרטית על היחיד. זו הודאת העם בתלות גורלו ביד ה'. **שבת שלום!**

במדבר הייתה דביקות עצומה בקוב"ה, רוחניות גבוהה, לא ניתן לסטות. המן היה בודק אותם בביקורת יומיומית, חשבון נפש תמיד! אם יש חטא, המן כבר לא ליד הדלת. אמרו המרגלים לעם, להיכנס לארץ גשמית זו בטוח נפילה. **החת"ס מוסיף:** הם הביאו ראייה, את עצמם.. תראו אותנו.. עשרה ראשי שבטים.. והנה נפלנו! הארץ לא בשבילנו, רק לאנשים כמו משה. **אומר השם משמואל:** חשבונם היה חשבון צדק.. רצו את הנהגתו של משה.. אבל זה היה חטא! אבדו את התמימות. אצל אברהם אביכם נאמר "והאמין בה" ויחשבה לו צדקה" **אומר הרמב"ן:** האמין בצדקו של הקב"ה, האמונה התבטאה אצלו בהבנה 'בי אין כלום' הכל נעשה בידי שמיים 'הקב"ה עושה צדקה איתי', את זה הפסדתם. **אומר האבני נזר:** מידתו של אברהם אבינו- תמימות, אמר לו "לך לך" ולא שאל אנה ילך. כל זמן שהייתה בם תמימות, "לכתך אחרי במדבר" נחשב שאברהם קיים ומגיע להם את ארץ ישראל. אבל כשאמרו "נשלחה אנשים לפנינו", איבדו את התמימות ונחשב שמת אברהם, ולכאורה היו צריכים להפסיד את ההבטחה.

אלא, לפני נסיון העקידה, הקב"ה אומר לאברהם, "קח נא את בנך" **אומר רש"י:** אין נא אלא לשון בקשה, אמר לו, בבקשה מימך, עמוד בזה הניסיון. הקב"ה מבין שגם אברהם, האדם הגדול בענקים, לעשות מעשה של עקידה לכל כוחות הנפש שלו, זה מעשה עצום. אומר הקב"ה למשה, "שלח לך" לטובתך, אני מבין שהניסיון הזה יהיה קשה, הם יצטרכו עוד ארבעים שנה איתך ועוד שתי מצוות נסכים וחלה. זה לא פרס זה חיזוק..

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנג

דיני השהיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני החזרה

ז פלטה חשמלית [כד]. כבר נתבאר (לעיל סעיף ה) שמותר להשהות עליה סיר מערב שבת. אבל אם לקח את הסיר בשבת מעל הפלטה, אפילו הוא דבר יבש, יש אומרים שאסור להחזירו עליה, אלא אם כן יתקיימו כל תנאיי החזרה שנתבארו לעיל סעיף ו. וכל שכן שאסור להניח סיר על הפלטה הנחה חדשה. אבל אם יניח תחילה על הפלטה סיר ריק, מותר להניח על הסיר הריק את הסיר שבו התבשיל, אפילו אם לא נתקיימו כל תנאיי החזרה. וכן מותר להניח הנחה חדשה על הסיר הריק, סיר שיש בו תבשיל. וכך היא דעת מהר"ח כסאר [כה]. ודעת מהר"י צובירי שאין דיני החזרה בפלטה, וכן אין צורך להניח על הפלטה סיר ריק, אלא די להניח עליה נייר כסף או נייר אפייה [כו]. להפריד בין הפלטה לסיר, להיכר. ויותר טוב

[כז] וה"ה ב"ך ומיחמית:

[כה] וטעם הסוברים כך, לפי שהפח של הפלטה אינו נחשב כקדירה המפסקת. דהא דמהני הפסק קדירה, הוא מצד השינוי, שאין דרך ביטול בכך, וגם הפסק הקדירה ממעט את החום הרבה. אבל פח הפלטה אינו ממעט את החום כל כך. ואדרבה היא מביאה לידי מצב רתיחה, ומיחזי כמבשל. ולכן כתבו שמותר להניח עליה בשבת רק בתנאיי החזרה. ואם אינו עומד בתנאיי החזרה, הוי כהנחה חדשה, ומותר רק ע"ג כלי המפסיק, וכ"ד מהר"ח כ בשם טוב פ"ג מהלכות שבת הל"ו, וכ"ב הל"ד:

ונראה שלמדו זאת ממ"ש מרן בשו"ע ס"ג וז"ל, המשכים בבוקר וראה שהקדחי תבשילו וירא פן יקדיח יותר, יכול להסיר ולהניח קדירה ישנה ריקנית על פי הכירה, ואז ישים הקדירה שהתבשיל בתוכה על גבי הקדירה ריקנית. ויזהר שלא ישים קדירתו על גבי קרקע, ושתהיה רותחת, עכ"ל. דמה שהצריך מרן

שם גם תנאיי החזרה, דהיינו שלא ישים קדירתו ע"ג קרקע ושתהיה רותחת, זהו משום דע"י הקדירה הריקנית שמניח על הכירה, היא כגרו"ק, וא"כ עדיין מיחזי כמבשל. משא"כ בפלטה שהיא עצמה כגרו"ק כבר, אזי כשמניח עליה קדירה ריקנית, תו לא מיחזי כמבשל, ומותר להניח על הקדירה הריקנית אפילו דבר צונן, דהיינו הנחה חדשה:

ולדעה זו, אם טעה והחזיר את הסיר על הפלטה בשבת בלא תנאיי החזרה, או הניחו עליה הנחה חדשה, אם התבשיל היה מבושל כ"צ, לא נאסר. ואפילו אם נתבשל רק כמאכל בן דרוסאי, המיקל יש לו על מי לסמוך:

[כו] ולדבריו, לפי מנהגינו שאין ביטול אחר ביטול אפילו בדבר לח, וכמבואר בז"ר סימן שיח סק"ג, א"כ מותר להניח על הפלטה בשבת לא רק דבר יבש, אלא אפילו דבר לח: